Ur SENT PÅ JORDEN II

Av Gunnar Ekelöf

MOTIV

Drunknande i dimman
gryningens svindelfåglar
den glasklara drömmens
punkter av glömska:

Moln är ännu i pannan
men solen växlar
i skiftande ögonblick
stenarnas brus till azur.

SCENARIO

(I SVART OCH VITT)

Rummet var mörkt
och tiden efter midnatt
när förbrytaren rev bort
sina naglar med fosfor
lyste omkring sig
och såg i rummets hörn
åter samma myller
av ofullgångna varelser:
liten kropp stort huvud.

En enda tanke: undkomma —
I väggen bakom honom
ser han de sista
spåren försvinna
av dörren han gick in genom —
En enda tanke: undkomma —
sparka till lampan
dra hatten i pannan
trycka ut fönsterrutan
och hoppa i mörkret.

Mitt ansikte! Spegelbild
med ingenting bakom
vanställd av trötthet
O svartblänkande blindruta:
mörker men ingen sömn
vad skall jag göra med mörker?
Ett öde utan ögon
som upprätt i sängen
tvingar mig till fönstret:
att falla attraherar tomhet
kring madrasserade rop
i fjärran sluter sig
tystnaden som vatten.

SCENARIO

(I ANDRA FÄRGER)

I natten väcker honom kallelsen
så stark att han vacklar fram till det ändlösa vita
papperet
Han doppar pennan i havet och börjar skriva
men den enda raden för honom skrivande så långt
att han hamnar utanför horisonten
Då sitter där i fönsterkarmen en dröm eller genius
Hon ser på honom med stora grå ögon
Hon gör tecknet
Nedanför sover staden i en ofantlig rökig solnedgång
Han reser sig, han följer henne med hela sin kärlek
Då slår alla stadens klocktorn på en gång ett slag
Man faller fullkomligt tidlöst
Då man vaknar är man åter död.

KLOCKAN SLÅR

En tunn röst
som glider uppåt
en flock trianglar
som villrådiga stiger sjunker
i ett slags vattenskymning
om varann
men en tunn röst
som ständigt glider i glissando uppåt
förtunnas och förtunnas
i ett slags ohörbarhet
men en tunn röst —
— — —

Då sade jag till mig själv:
det där var säkert
slutet på något större musikstycke
jag tyckte mig höra utropstecken
eller en signal
från vilken planet känd okänd
eller från en Nova
som sakta slocknande sjunker tillbaka
i obemärkthet
eller ljudet av en port
som jag väl känner
och som just slogs igen
eller —
Klockan
slår.

SENTIMENTAL DUETT

(Poeten hittar bland sina papper ett gulnat blad på vilket en flicka för längesen roat sig med skrivmaskinsövningar. Vid samma tidpunkt har han sökt tillfoga några rader i en liknande anda av tanklöshet. Efter så många år finner han denna dubbla tankspriddhet — äkta och hycklad — vemodigt avslöjande)

Beredt til døden altid vær
den kommer altid når du minst den venter nær
så meningslöst som lampan lyser klockan delar
en tystnad eller två i lika delar

Fanitullen kalles ennu den slått
i dølene den spiller og spiller den den godt
medan lyktorna slocknar i bleknande fönster
och mot vinterljuset syns gardinernas mönster

Eine Frau ist für die Nacht
wänn Sie schön ist auch für die Nächste
av höftlinjer bleka mot gryningen fint böjda
kring mörka skuggor, bröst med armar höjda

Was man nicht kan meiden muss man geduldig leiden
när på gatan sopvagnarna börjar dundra och stjälpa
men varför klaga? Om ingenting kan hjälpa
minsta nymf
minsta nymf
att skilja ensamheten och behagen.

Was mann nicht kann meiden
muss man geduldig leiden.

Ill.: *Stig Lindberg*